

Poštnina plačana v gotovini.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 1.

JANUARA 8. 1937.

33. LETNIK

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1938 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.
Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

D a r i.

Na dom sv. Frančiška v Črensovcih so darivali v Din. sledeći: Škaper Agneš, Francija iz Matjaševca, 21, Horvat Jožef Kotnjek, vreh, Bogojna, 2, Maučec Micika, Francija, iz Gančan, 88-50, Kerec Mihal, Francija, 31-25, Franko Antón, Mostje, v zahvalo za ozdravljenje žene i hčeri, 10, Rittlop Martin, Širine, 15, Fujs Adela, Francija, 135, Marič Ivan, Odranci, 10, Hozjan Anastazija, Žižki, iz Francije, 10, Sobočan Marija, Trnje, iz Francije, 31-75, Cigan Martin, Gančani, 2, Ščančar Katarina, Francija, 10, Kerec Irma, Francija, Mostje, 4-50, Mencigar Franc, D, Slaveči, 10, Horvat Ilona, Francija, iz G. Bistrice, 18-50, Horvat Micika, Francija, iz Lipovec, 6-25, Sarjaš Marija, Francija, iz Trnja, 20, † Dorenčec Mihal, Trnje, 20. — Oča sirot povrni vsem obilno. Odbor.

Na siromaško blagajno so darivali: Bedrnjak Janoš, D. Bistrica, 12 kg. kukarice, Rittlop Martin iz Širine 50 Din., na sirotišnico v Turnišči i prosi po sv. Maloj Tereziki za zdravje deteta. Sobočan Marija, Francija, iz Trnja, na sirotišnico Deteta Marijike 32 Din, Sarjaš Marija in Štefan, na čast maloj Tereziki za zdravje 25 Din, N. N. 18 Din, Tretjired, Črensovci, 200 D za krihi siromakov. — Jezušek povrni vsaki najmenši dar. — Izdali smo za 24-50 kg. svinjskoga mesa i 7 kil masti sirotam 260-50 Din. i za 400 žemco siromakov 200 Din. — Siromaški Jezušek, blagoslovi darovnike. — Odbor

Na Marijin List so darivali v Din.: Toplak Anica, Francija, 10, Sarjaš Marija, Francija, iz Trnja 10 Din. — Dobra Mati Marija povrni v obilnosti. Vrednik,

LETO 33.

8. JANUARA 1937.

ŠTEV. 1.

Mamika, potolaži svojega Jezušeka.

Dobra mati Marija! Pod podobov krüha prebiva tvoj Jezuš v Oltarskom Svestvi. Za nas žive tü med nami v tabernakli, naj naše düše hrani za večno življenje. Osamlen je največkrat. Razžaljen den za dnevom. Oskrunjen neštetokrat. Pozabljen od največ lüdi.

Mati predobra, na tisto lübezen te prosimo, z šterov st ga svetim trem Kralom na molbo pokazala, potolaži ga. Pri-pelaj njemi dosla poganskih düš, ki ga bodo z svojov goreč-nostjov razveseljavale. Zbüdi dosta misijonskih pozvanj, šterim bodo sledili nešteti mladenci i neštete mladenke se njemi bo-do posvetile, naj posadijo v tista srca vero tvojega Jezüša, v šterih je dozda kralüvao hüdi düh z svojim malikovalstvom, bolvanstvom. Potolaži svojega Božega Sineka, dobra Mamika! Potolaži ga mesto nas, ki njemi dosta žalosti delamo z svo-jimi grehi. Potolaži ga tüdi mesto pravičnih, ki so tüdi puni vse slabosti. Potolaži ga z svojov lübeznostjov i daj nam iz te tvoje goreče lübezni do njega veliki deo, da bomo ž njov napu-njeni i da bomo ž njov živeli samo za tvojega Jezüša i njegove düše, predvsem, da bomo skrbeli za svojo spopolnitev. Vlej v nas, dobra Mamika, veliko zelo po popolnosti. Veliko zelo, da mo vsikdar bole ponizni, vsikdar bole krotki, vsikdar bole čisti. Vlej v nas nevgasliv ogenj lübezni do Jezüša i vseh njegovih bratov i sester, do vseh naših bližnjih, da gorimo i zgorimo v toj lübezni.

Ta naša prošnja naj bo že en deo tiste tolažbe, štero smo dužni dati tvojemu Sineki, našemu Gospodi Jezuš Kristu, ki nas je rešo večne smrti. Mamika, tolaži svojega Jezusa i pomagaj nam, da ga bomo znali tolažiti tudi mi z svojim svetim i vsikdar svetejšim življenjem.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitliva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja knjiga.

21. Sv. Elizabeta prosi prečisto Devico, naj njoj pomaga pri porodi.

Marija je preživela skoron dva meseca pri Elizabeti. To je zaskrbo Marijin odhod i žalostila se, da nede več živela takše blaženosti. Skrivoma je jokala, ar ne znala, kak jo naj zadrži pri sebi. S skuzami je molila Gospoda, naj vsadi Mariji v srce želo, da je ne ostavi samo. Ar je občutila tak globoko slast družbe s prečistov Devicov, se ne mogla ločiti od nje. Da ublaži svojo bolečino, se je odločila, da zaprosi Marijo, naj ostane pri njej. Z genlivimi rečmi njoj razodevala, da nemre živeti brez nje, pa njoj predložila, naj pride tudi Jožef, da Marija ž njim stanuje kak v svojem lastnom domi, a Elizabeta de njima dvorila kak službenica. Marija njoj zagotavljala, da je njena žela Bogi po voli, ali da moramo vse svoje odloke i brige predati i odzvati se najprle Njegovej svetoj voli. Ar je ta dužnost splošna, zato je Marija znala, da ona duguje Bogi več, nego vsi drugi, ar jo odliküvao na poseben način z raznimi dobročinenji, za štere se mela odužiti z zahvalnostjov. Zato ona Elizabetino želo prikaže Bogi i včini, ka On odredi. Ravnotak mora čüti svoga zaročnika, ar je prav, da poslušamo onoga, ki nam je poglavar. Tem predlogom se Elizabeta popunoma podvrgla, samo je zaprosila, naj Marija to dopüsti, da ona more viditi svoje dete na rokaj presvete Device, na šterih de počivao Bog, ki je stvoro nebo i zemlo pa jih vzdržava s svojov Rečjov. Marija svojoj tetici toga ne štela odbiti. Obedve sta šle v sobico i klečeč predložili Gospodi svojo molbo. Marija je pri tom spadnola v zanesenje i razsvetlena spoznala življenje i zasluge Ivana Krstitele, ki je bio odrejeni, da pripravi pot njenomi lastivnomi sinu. Ravnotak je zvedila za svetost Elizabete i da ta naskori i pred Zakarijom merje. Bog je Mariji nazvesto svojo volo, naj pomaga Elizabeti pri rojstvu deteta, ki pride na svet za osem dni. Po Ivanovom obrezanji pa naj se povrne k svojim zaročniki Jožefi.

Sličn nalog je bio v molitvi odkriti tudi svetoj Elizabeti. Gda je Marija povedala svojoj tetici, ka njoj je objavleno, se je ta zvünredno obradüvala pa se začnola pripravlati na težki den.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

Cerkvi na veke veren!

Katoličanec sem i bom na veke!

Katoličanske Cerkve, ki je nositelica božega obečanja, nemre ničče porušiti: „peklenska vrata je ne premagajo“. Cerkev nemre nikdar prepadniti, ali poedini katoličanec more prepadniti. Cerkev ostane nositelica prave Kristušove vere, ali poedini katoličanec more zgubiti to pravo vero. Razveselivo se čte, da se na Angleškem vsako leto jezere protestantov povrne v katoličansko Cerkev, a v Ameriki povprek šče več, nego od toga, da je dvakrat ali trikrat teliko katoličancov odpadnolo od svoje Cerkve, se malo guči. Zato postavim tū šče namenoma edno poglavje z napisom: *Cerkvi na veke veren!*

Vera je milost. Jaz pa pravim: *Prava vera i da spadamo k pravoj Cerkvi, to je največša milost, ki nam jo je Bog mogeo položiti v zibeo.* Očevje i matere nemrejo svojoj deci zapustiti večše sreče i bogatejše herbijske, kak je prava vera i ljubav do svete Cerkve. Znabiti je siromaška, zakajena, nizka kuča, v šteroj vmira oča a okoli njega stoji objokana dečica, nego te, ki zdaj vmira, je rešo svojim najvišiši i največše, ka jih more osrečiti v življenji i smrti, to je sveto vero. „Zato ga spreva v grob blagoslov njegove dece; zato njemi bodo ednok s skuzami zahvale kinčili z venci grob“.

Vera je milost, prava vera je največša milost. Nego človek lejko postane nevreden vsake milosti, lejko jo zaigra, zgubi. Nega zato dvoma, da more krščanska hiša, krščanska družina, da lejko poedini človek pa tūdi cele dežele i narodi *postanejo nevredni vere i jo zgubijo*. — Kda so židovje ne štel vrvati Zveličiteli, njim je povedao strašno reč: *Kralevstvo bože se vzeme od vas i da se ljudstvi, ki obrodi njegov sad*. (Mat. 21, 43).

V ednom listi sem čteo ednok od misijonov med pogani v Afriki. Kak je znano, je te velikanski deo zemle šče v mraki poganstva, ali v zadnjem časi je evangelij tam znatno napredüvao. Če bo pokristjanjenje poganskih narodov nešternih afriških krajov šče nadale tak napredüvalo — se je tam čtelo — te bi za petdeset let zvonovje zvonili v nedelo zajtra v vsakšoj vesi i čarni prebivalci juga bi se v veselih čuporaj paščili v boži hram. — Ali pri tom mi spreleti v glavi težka, težka miseo. A tū? Kak bo pri nas za petdeset let? Bojim se, da ne bi angeo plačila stopo ednoga dneva pred tvojo hišo, zapretio s prstom i pravo: *Siromaški dom, postao si nevreden milosti vere*. Kralevstvo bože se vzeme od tebe i od tvoje dece i da se ta prek morja, v dalešnjo Afriko, čarnoj kuči, ki da sadove kralevstva božega. Ta pokrajina katoličanskih far, vzgojena na vretini milosti i obdana ž njov, ma dostakrat katoličance, šterim je vse preveč: molitev, spoved, post, nedelska meša, a od kakših da-

rov za Cerkev nega guča. Odzvuina se šče tūpatam šteri dela za katoličana, kda je ravno prilika, ali lūbavi za Cerkev nema, drži se pametnejši od nje i je teliko osamosvojeni, da je zdaj ne potrebūje. O, bojim se angela plačila! On lejko eden večer, kda mrak spūsti svoje peroti na zemlo, stopi pred tvoj dom i zajoče: Siromaški dom! Stoletja so šla prek tvojega praga, celi rodovi so preživeli tū v veri svojih očov i srečno v njoj mrlī; nego te rod se je pokazao nevreden vere i *zato se dnes od njega vzeme kralstvo bože.*

A tomī ne trbe ravno dosta. — Ne trbe niti ednoga brezverskoga očo ali hladne, ravnodūšne matere. Sinovje jako radi zaobrnejo na levo. Naj sta oča i mati samo brezbrīžniva v veri, da živeta samo za svet i za svoje peneze, da nemata lūbavi do Cerkve, čiravno šče kaj včiniita dobrega, — o, bojim se angela plačila! Te se lejko ednok na Dūšni den spūsti iznad novih grobov takših starišov, ki so vmrli pomirjeni s Cerkevjom, pa strosi nebesko roso s svojih srebrnih peroti i pove: Siromaški oča, najsiromaškejša mati! Teliko sta se starala v življenji, teliko blaga sta zapūstila deci i lepi dom, nego edno sta zanemarila: „najbole božansko na tom sveti“ — sveto vero. Nikdar nestā bila naklonjeniva svojoj Cerkvi, vdablala sta novine, ki so napadale vero, a kda vaj je plebanoš od toga odvrācao, sta ga psūvala i kričala, da se bavi s politikov. *Ovo, vajna deca bodo šla nadale po toj strmini i vajni vnūki več ne bodo vervali v Kristuša! Kralstvo bože se vzeme od te hiše i da se v dalešnoj Ugandi družini, ki je zato zahvalna i dā sād kralstva božega.*

* * *

A ka vam je včiniti, očevje i matere i ti, draga mladina, da vera v vaših domovaj ne vmerje i da lūbav do Jezusa Kristuša i Njegove Cerkve osveži i razveseli vaše srce? Najprle morate moliti za milost vere.

Poznao sem edno gospo, mater številne dece. Kda je najšla kakši prosti hip sredi telikih skrbi i opravil za družino, je pokleknoła v hiši i molila z razprestretimi rokami. To je bio prizor, ki mi ostane nepozableni. Pa zakaj je molila? Kakpa, za zemelsko srečo i blagoslov, nego tūdi za to, da bi Bog občuvao njenoj deci vero i bi je v onoj Cerkvi, ki jo je ona tak jako lūbila, pelao skoz to življenje. Vsaki večer se je molilo v toj družini skūpno čislo, a končavalo se je: zdrži nas v pravoj veri. Nego dobroj materi to je ne bilo zadosta. Ravno te je besno kulturni boj i oster severnjak je zapihao skoz 1900. letno steblo Cerkve bože. Zaječale so veje, sūhe so se spotrle i doli spadnole. Te odloči pobožna gospa, da se za naprej moli: „Zdrži nas v pravoj, rimskokatoličanskoj veri!“

Trbe zato moliti i moliti! Kak lepo je, kda mladenec i mladenka nā den sv. obhajila molita ne samo za blagoslov zemelske sreče i za minlivo zemelsko blago, nego tūdi zdigneta k oltari oči i srce i molita: Gospod občuvaj v nas pravo vero naših dragih roditelov i našega očinskoga doma, vodi nas v svōjoj Cerkvi skoz to življenje, da se ednok blaženi vidimo vsi na lepšem kraju!

Kak lepo je, kda oča i mati, prepojeniva s pristrčnov lübeznijov do Cerkve, zdigneta svoji roki h Gospodi, moleč: „Čuvaj najin dom, najino deco i najine vnüke vse do zadnjih rodov v pravoj katoličanskoj veri!“ Gde verni roditelje tak molijo za svojo deco, tam, si mislim tüdi jaz, so vsikdar zbrani angelje boži.

Drügo, delajte tak, kak potniki na Führichovoj sliki, od štere sem že v začetki pripovidavao: oni klečijo okoli samotne šumske cerkvice, a dühovnik jih hrani s krühom življenja za težko potromanja. Te pa se ide nad groznimi globočinami i po strmih soteskaj proti nebi. Ali šče znaš, zakaj teliki odpadnejo od vere? Ne je tomi kriva znanost, ne njihovo jakostno življenje, nego je navadno kriv greh. Odstrani zato greh iz svojega srca, operi düšo po spokornoj spovedi v krvi Jezusa Kristuša i nahrani jo ž njegovim telom za večno življenje, te ne zgübiš tak lejko vere pobožnih dni svoje mladosti. — Sveti Don Bosko je bio priznani majster v vzgoji, pa ka je on pravo? „Gostä spoved i obhajilo je edina mōčna podlaga prave vzgoje. *To odpraviti pomeni, nejakosti odpreti vse dveri*“.

Pokaži mi ednoga mladoga dečka ali edno deklino, ki pogosto i vredno prihaja k svetim svestvam, teva se ne obračata na levo, to je v greh i ne živeta kak neprijatela Cerkve i ne odpadneta od nje. *Zaman jiva iščeš na levici*. Takšim mladim lüdem postane prilübleni oltar i tabernakel, kak vrabci njegovo gnezdo i golobi njegovo prebivališče. Oni ostanejo Cerkvi vsikdar verni. Samo v njoj najdejo pomirenje z Bogom i srečo svojega srca, mir svojoj düši, ja i isto večno lübev v presvetom Olt. Svestvi. Vsaka vredna spoved je tesnejše zveže s svetov Cerkvijov; vsako sveto obhajilo je božanska vez lübezni do nje.

Nazadnje *tretje*: morate se trüdit, da živete po veri, da spunjavlete njene zapovedi i da njoj delate čest s svojim jakostnim življenjom. Ne je zadosta samo poznati pravo pot, nego tüdi iti po toj poti. Naša vera mora prinesti sad. Jaz ravnotak verjem, da je planet Jupiter vekši od naše zemle, da je Triglav višiji od Srebrnoga brega, da je Müra bole globoka kak Črnc, nego ta vera me neha ščista hladnoga i ne vpliva na moje življenje. Nego če verjem, da je Jezus Kristuš, Bog, nastavo mojo Cerkev, da je vera, štero moja Cerkev glasi, Kristušova vera, te moram po toj veri delati i biti njoj na čest s svojim življenjom.

Biti *katoličan* . . . pa le obsojati papo i škofe, zametavati verske istine, družiti se s tistimi, ki se z vere norca delajo — to nikak nejde vküp.

Biti *katoličan* . . . pa v nedelo ne iti k meši „zavolo samoga silnoga dela“, biti katoličanec, a v petek jesti meso, — kak to ide vküp?

Pitao sem ednok ednoga staroga človeka pri njegovej smrti, če je vsikdar spuno svojo vüzemsko düžnost. „Sem“, odvrne starec, nikdar nesem šteo ležati zvün črede. Te odgovor me je jako začüdivao i premišlavao sem od toga, ka je starec mislo.

„A ja“, sem pravo, „vi ste šleli povedati, da spadate v čredo ovc Cerkve bože?“ — „Se razmi, gospod župnik!“ —

Potrebno je zato, da kak katoličanec gučiš, delaš i živiš! Potrebno je katoliško živeti, katoliško delati, „da bodo vidili ljudje vaša dobra dela i slavili vašega Oč, ki je v nebesaj“ Mat. 5, 16).

Ja, s prirčnov molitevjav, pogostim i vrednim sprejemanjom svetih svestev, s poštenim obnašanjem, da bodemo s svojim dobrim življenjem v čest svojoj veri, ostanemo vsikdar verni katoličanskoj Cerkvi.

Sveti Paveo je zazavao na konci svojega bogatoga življenja pri premišlavanji: „Občuvao sem vero!“ (2 Timot 4, 7).

Ali bom, s srečnov dušov, tudi jaz ednok spremenjeni v večernom siji življenja i po žmetnom romanji sklonkao na vozke dverice i smeo zezavati: „fidem servavi, občuvao sem vero.“

Dilexit ecclesiam.

Na rimskom pokopališči „Campo santo“ pri sv. Lovrenci je grob velikoga Švicara, kardinala i ženevskoga škofa Mermilloda. Nagrobni spomenik je ščista preprosti, a napis ščista kratek. Grob toga velikoga škofa krasi ščista ednostavni spomenik, a na njem so sklesane reči: „Dilexit ecclesiam, lübo je Cerkev.“

Najlepša reč na grobi človeka katoličanca! Gde nega lübezni, nega navdúšenja, „navdúšenje je sunce, ki oploja življenje, ga napaja i segrevle v vseh prilikaj“ (Zedlitz, Totenkränze). I gde nega navdúšenja, tam nemre biti tudi dobrih del.

V teh člankaj smo deloma spoznali Cerkev i njeno delo. Kda je grofica Hahn - Hahn, ki je potúvala mnogo let po sveti, iskajoč istino i mir, nazadnje oboje najšla v katoličanskoj Cerkvi, je vzkriknola: „O sveta Cerkev! Grdijo te samo zato, ar te ne poznajo. O, če bi te mojsterska roka umetnika prikazala v tvojoj čüdivitoj lepoti i bi to sliko obesila na čarobno vrstico nad vsem svetom, da bi jo vse oči mogle viditi: vsi ljudje i vsa kolena bi se pripognila pred njov!“

Mi smo tü gledali njeno sliko i zato z vsem srcom vzlúbimo svojo drago Cerkev. Kak verna mati nas ona vodi od krstnoga stúdenca do trüge, z lübeznijov nam sveti s svetlostjov vere v temnih globinaj smrti, blagoslavla naš grob i kda ob ločtvi naša dúša trepeče, klone, se boji i se vüpa, jo Cerkev sprevedi do trona božega.

„Kak se Ti zahvalim? Toga nemrem niti povedati, a kak da bi se Ti zahvalo. Nego moja lübav se črstvo naj ovije okoli Tebe i Ti verno slüži do poslednjega zdiha.“

Ja, ta lübav prinese sad.

Ona nas bo vodila, da ostanemo katoličanci, da živemo katoličanski, da po katoličansko delamo, da katoličanski vmerjemo i nazadnje da zaslužimo, da nam na prosti grobni kamen napišejo:

„Dilexit ecclesiam, lübo je svojo Cerkev.“

Molila sam na grobi sv.
Ivana Vlanneya, da tudi vi
dobite za večnost tisto
čast, štero je on dobo.
(Izseljenka duhovniki Sl.
krajine).

Sv. Ivan Vlanney, arski plivanoš.

Či se gda zgledneš v toploj
poletnoj noči na zvezdnato nebo,
gde migeče na milijone i milijone
zvezd, bo odkrilo tvoje oko, da
so ne vse zvezde vednako velke
i svetle. Velka vnožina jih je ma-
lih, štere trepečejo nekdi daleč,
daleč, komaj jih opazi tvoje oko;
med nje pa so nametane velke
i blesteče, da ti na prvi pogled
spadnejo v oči. I med temi je
pali edna, štera se prva zasveti
na nebi v večernom mraki, se
blišči celo noč do beloga dneva,
kda so že obledele vse druge
zvezde.

Tak se mi vidi živlenska pot
preprostoga veškoga plivanoša
Vianneja, ednoga največšega svet-
ca vseh časov. Že njegova rana
mladost je bila kak bliščeča zvez-
da med drugih decov, štere sve-
tlost je čiduže bole svetila, do-
keč je ne obledelo vse, ka je
bilo poleg nje.

Lani je ravno minolo 150
let, gda je prvikrat zajokalo dete,
bodoči arski plivanoš Viannej,
dika sveckih duhovnikov.

Naj nas zato ne bo vtrága
se napotiti gledat njegove živ-
lenske stopaje.

Detinska leta i prvo sv. prečiščavanje.

V vzhodnom tali Francije leži
velki varaš Lyon. Kde je ravno
razprestreti te varaš, to bi nam
znali dosta bole povedati naši
izseljenci v Franciji, ki so raz-
tepeni tam okoli, ali pa se vo-
zili tam mimo. Nas bole zanima

ves Dardilly (Dardili), štera je raztegnjena po bregačaj severo-zahodno od toga varaša.

V toj vesi je vertivao dober krščanski kmet Peter Vianney i njegova žena Marija Charavay (Šaravej). Na njegove dveri so vsakši večer poklonkali popotni siromacije, ki so prosili žlico župe i seno ali slamo, kde bi spali.

Ednoga dneva se je znajšeo med temi kodiši Benedikt Labre (Lábr), čudno oblečeni na prvi pogled: prek ram je bila oprčena torba, okoli šinjeka njemi je visilo čislo, na prsaj pa kuferni križ. Nišče ne znao, da je to svétec, ki obiskavle peški vse romarske kraje, ka jih pozna Francija, Švica i Italija i zdaj je na poti v Rim.

Vert ga je sprijao, kak drúge sirmake. Domača deca so si ga ogledavali, kak nekaj zanimivoga i novoga, samo Matjaši se je smilo te kodiš, šteroga prsti so vsikdar prebirali jagode na čisli, ne da bi znao, da bo on oča vekšemi svetci. Opravili so skupno večerjo i večerno molitev i se razišli spat. Ves genjeni od gostolúbja je proso te svete Boga, da bi blagoslovo to hižo.

Osem let po tom se je Matjaš oženo z Marijov Beluso (Belüz), ki je bila doma iz Ecullyja (Eküli-ja), sosidne vesi. Najlepši deo, ki ga njemi je prinesla mlada žena, je bila krščanska vörnost i pobožnost. Bog jiva je blagoslovo s šesterov decé, štere sta vse zročila preblaženoj Devici, šče prle kak so prišli na svet. Ivan Marija je bio štrti, pred njim je bio Franc, šteri je bio določeni za verta po oči, za njim je bila Margetica, ki je za duga leta preživila svojega brata Ivana Marijo, arskoga plivanoša.

Leta 1786. je zagledno svetlost toga sveta. Kuma pri krsti njemi je bio stric Ivan Marija Vianney, ki njemi je dao tudi svoje ime.

Komaj se je rešo póvojov v zibeli, je že kazao znamenja prišestne svetosti. Mati njemi je razkažüvala svete kejpe i razpelo v hiži, prvi gib ž njegovimi rokami je bio križ i prva imena, štera ga je navčila mati, so bila Jezuš i Marija.

Tak je raseo, začno hoditi po hiži i okoli hiže. Dostakrat, kda je bila mati vóni pri deli, ga je vzela s sebov i ga pri tom navčila moliti Oča naš, Zdravo Marijo i s preprostimi rečmi njemi je vlevala prve podobe od Boga i düše v srcé. Mali pa jo je pobožno i zavervano poslušao.

V delavnij dnevaj je oča znao rano oditi na njive. Potli je šla tudi mati z decóv. Starejšiva sta s šibov v roki gonila krave i ovce, za njima je pomali šou oslek, z Ivanom Marijov i Margeticov na svojem hrbti. Dostakrat se je potli zmisló na to i pravo: — Kak srečen sam bio te, kda sam paseo samo tri ovce i osleka. Lehko sam po miloj voli molo Boga.

Kda so prišli na pašnjek, so veselo skakali po trati i pazili na živino. Čiravno je bio precí živi i vroče krvi, si je že od rane mladosti znao zapovedavati. Zato ga je mati rada stavlala v peldo bratji.

— Vidíte, — je pravila, či so ne šteli včasi bogati, — Ivan Marija je bole vrli, on včasi vse napravi, ka njemi velim.

Ednok njemi je dala leseno podobo blažene Device. To je skrbno čuvao i gda je začuo prvi vdarec zvoná za Marijino pozdravljenje, je šo v hižo v kakši kot, djao podobo na stolec, poklekno pred njov i zbrano molo.

Kdekoli je bio v hiži, v ogradi ali na vulici, se je vsikdar prekrižao, kda je začnola vōra na tōrmi biti, zmolo Zdravo Marijo i gda je henjala biti, se je pali prekrižao: tak je vido svojo mater, ki je posvećuvala vsakšo vōro. Kda je to ednok vido sosed, šteri je delao v ogradi, je pravo njegovomi oči:

— Ti, jaz mislim, da me vaš mali ma za hūdoga.

Gda je oča to povedao doma, je mali sramežljivo pravo:

— Sam ne znao, da me sosed gleda. Ka se ne trbe pred i po molitvi prekrižiti? — je pitao nedužno.

Lepota njegove dūše je bila jako draga v maternih očaj i čuvala jo je vsakše sence greha.

— Viš, — njemi je večkrat pravila, — či bi tvoja bratja razžalila Boga, bi mi bilo jako žmetno. Ali dosta bole žmetno bi mi bilo, če bi to ti napravo.

Jako rada je hodila k meši, gda je samo vtegnola. Kda je zaran zazvonilo k meši, je štiriletni Ivan Marija večkrat zaprosio mater, da bi ž njov smeo iti k meši. Sedo je v klopi poleg matere, gledao dūhovnika v lepom gvanti, gledao dečaka, kak je dvoro pri meši, oblečeni v rdečo janko i belo robačo. Brez dvojbe se njemi je že te porodila žela, da bi smeo dvoriti pri meši. Ali njegove roke so bile šče preslabe za mešno knigo.

Deteti, štero je melo tak dobro mater, se je na hitro prilūbila sv. meša.

Marija Vianney šče ne stopo v šesto leto, gda je francoska vlada, ki je prišla na vodstvo države po strašnoj revoluciji, spozaprla vse cerkve v Franciji. Od vseh dūhovnikov jc zahtevala prisego, da bodo delali tak, kak bodo šтели ministri. Velka vnožina dūhovnikov ne štela prisegnoti na to, zato so jih krvavo preganjali, obsojali, razpisavali velke nagrade na njuve glavē, či jih šteri zgrabi, celo tiste so preganjali, ki so na skrivoma dali tem dūhovnikom streho.

Vse to je vido mladi Vianney i ravno iz teh žmetnih dnij je zraslo njegovo zvanje.

Zavolo toga je bilo več far v lyonskoj pūšpekiji združenih v misijonske enote. I središče edne takše misijonske enote je bila ves Ecully, ležeča med Lyonom i Dardillyjom. Kakpa so bili vsi tej dūhovniki vsikdar v nevarnosti, da jih ne bi što ova-do: njuvo življenje je vsakši den visilo na niti. Kem vekša je bila nevarnost, tem vekšo gorečnost so kazali tej farni misijonarje. Zato nam je razumlivo, zakaj je meo kesnejši arski plivanoš tak zvišeno gledanje na dūhovniški stan, gda je vido v teh nevarnih letaj tak vrelo delo dūhovnikov.

V to ves je hodila Vianneyova družina. Tak na večer so znali oditi. Mali Marija Ivan je črstvo hodo s svojimi malimi stopaji, bratje pa so včasih mrmrali, da je to daleč. Mati pa

jim je pravila: — Poglednite maloga Ivana, kak je vsikdar prvi. Duhovnik, zmantrani od brige ali z blaženim nasmehom na vüstnicaj, jim je v kakšoj slabo razsvetlenoj hiži davao vüpanje v predgi, nato pa mešüvao na pripravljenom oltari. Vse to je bilo tak, kak v katakombaj prle, kak so zgrabili kršćenike i jih mantrali.

Kakši hipi so mogli biti to za maloga Vianneya! Klečao je poleg matere i molo kak angeo, jokao, či je vido, da tüdi drugi jočejo.

Domača cerkev pa je bila zapreta. Po vseh hižaj so mogli sposkriti svete kejpe pa razpetja. V žepi na kaputi je Ivan noso i čüvao podobo Matere Bože. Samo svetišča srca so šče ne bila oskrunjena.

Gda je Ivan Marija dopuno sedmo leto, je paseo po zelenih pašnjekaj dardilskih brežčekov. Gono je na pašo ovce, krave pa osleka i vodo za roko mlajšo sestrico Margetico. Gda sta prignala na pašnjek, sta pokleknola i se priporočila Bogi, nato sta pasla i pazila, da ne bi štera krava napravila škodo sositovoj svetvi.

Tü jo je včio moliti i njoj davao navuke na lepo obnašanje v cerkvi.

Včasih njoj je pa pravo: — Ti, sedi tü i pazi, jaz idem k jarki molit. Tam je bila stara, razdrapana vrba; Ivan Marija je položio Marijino podobo, ki jo je vsikdar noso v žepi, v votlinu, jo okinčo z mehom i zelenimi vejdicami. Nato je poklekno v travo i prebirao svoje čislo.

To je bio kraj, šteri njemi je nadomeščao cerkev, ki je bila zaklenjena.

Iz domače vesi so tüdi bili pastirje njegovih let ali to so bila deca, štera so mela popuno neznanje v verskih stvareh. Tej so ne najšli v svojih materaj dobre vzgojiteljice: bila so kak čreda brezi pastira.

Oni so prišli k njemi, občüdüvali njegov zeleni oltar, ga spitavali, ka to i ono znamenüje. On njim je odgovarjao i tak je pomali postáo, ne da bi sam znao, njuv apoštol.

Stao je poleg oltara i probao šče ednok povedati to, ka je čüo v tihoj noči, včio jih je molitve, štere ga je navčila mati. Po dečinsko njim je včasih predgao:

— Bodimo dobri, dragi moji, bogajmo stariše, ne čemerimo se, ne preklinjajmo i ljubimo dragoga Boga.

Med temi vrbami kre jarka je dozorevalo duhovniško zvanje toga maloga predgara.

Nieden med temi poslušalci se ne tomi smejao, on pa je vlevao čisto i velko lübezen v njuva srca. Kak vesela je bila mati, gda je vidila, kak prihajajo iz teh mladih vüst tali kršćanskoga navuka do teh pastirov, ki so ne smeli meti verskoga navuka v domačoj cerkvi.

Ž njimi je prirejao tüdi prošecije. Dva po dva so se razvrstili za križom, napravljenim iz dveh prečnih palic i šli po dolini, gda so po vsoj Franciji bile prepovedane telovske prošecije.

Molili so na čislo i spevali dečinske pesmi. Potli je dostakrat z veseljom pravo: — Jaz sam bio vsikdar plivanoš.

Na pašo je večkrat prineso velki falat krüha, i ga je razdelo med sirmake. Ta lübezen do drüghih njemi je davala moč, da se je vüpaio skregati nad tistimi, ki so s palicami bili drüge pastire ali živino, či so se kaj razčemerili:

— To nesmite delati, to je greh. I nišče se njemi ne vüpaio proti postaviti.

Vlada je mislila, da vniči vsakšo božo slüžbo, či zapre cerkve ali najlepšo jakost krščanske vere — lübezni ne mogla vničiti. Ta je cvela v Vianneyovoj družini. Sirmaki brezi hiže i kodiši v razcapanom obleči so vsikdar najšli streho pri toj družini.

Vianneyovi so s sosidom Vincentom napravili dogovor, da bodo oboji po krščansko skrbeli za sirmake: Vincentovi za ženske, Vianneyovi za moške.

Vnogo sirmakov je melo tüdi deco s sebov. Kda je vido mali Ivan Marija, ki je goro v lübezni do dobrih djanj, té sirote, jim je šo nasproti, jih prijao za rokó, jim odpro dveri i pomagao starejšim devati na kla to, ka so prinesli s sebov. Njuve cotaste kapute, hlače i robače je noso materi, da jih je zakrpala ali zamenila s celimi.

Pri večerji so sedeli z domačimi pri ednom stoli i najprlé so té nadelili. Eden večer se jih je tam zbralo okoli dvajseti.

— Nemamo župe za vse, — je pravila mati moževi.

— Nikaj zato, pa jaz ne bom večerjao, — njoj je odgovoro.

Med temi sirmaki je bržčas bilo tüdi vnogo pregnanih dühovnikov; mogoče tüdi brezvercov, šteri so bili napojeni z mišljenjom tistoga časa. I tü je zaistino bože oko čuvalo nad tov hižov, da nikdar ne bila v tistom nevarnom časi ovađena oblast. Po večerji so vsi pokleknoli i mali Ivan Marija je opravo za vse večerno molitev. Nato jim je pokazao prostor na slami ali na seni i boži mir je obino hižo lübezni.

A Ivan Marija šče ne šo počivat. Skrbno je pomeo kühnjo, gde so sedeli sirmaki, kak je to vido očo delati, da se ne bi čemerili njegovi bratje, gda bi sedali ta. Stare, zavržene cote je zežgao na ognjišči, gde je dogorevao ogen.

Ešče nekelko Očanašov i Zdravih Marij je zmolila cela družina za vörne düše pa za té sirmake i nato se razišli spat. Ivan Marija i starejši brat Franc sta spala v koti na trdoj posteli v štali, kak je že to šega po vesnica, gde so sirmaška deca od mladih nog navčena na vsakše trpljenje.

Ivan Marija se ne zadovoljio samo s tem, da je pomagao mimoidočim. Vnogokrat je šo v ves i pohodo sirmaške lüdi. Noso i davao njim je vse, ka so njemi dali bratje i starši.

Minjavala so dečinska leta i stopo je že v deseto leto. Bio je že čas, da bi hodo v školo. Starejša sestra ga je telko navčila, da je bar mogeo čteti iz svoje molitvene knige.

Kak je že prle bilo povedano, je bila določena za vse tište, ki bi opravljali versko slüžbo, smrtna kaštiga, ne da bi prle

prisegnoli na republikanske zakone. Zato so se katoličanski duhovniki mogli skrivati po hižaj i pomagati kmetom pri deli, samo da jih oblast ne bi spoznala, što so. V Ecullyji so bili štirije takši „težaki“. Po dnevi so delali, proti večeri pa so neopaženo šli prek po ogradoj v kakšo dogučano hižo, gde so meli sv. mešo za lüdi.

Med temi štirimi duhovniki je bio Grobozi po imeni, šteromi je spadnola v oči čüdovita pobožnost maloga Ivan Marije i je želeo, da bi ga bliže spoznao.

I resan se je napoto k Vianneyovim. Blagoslovo je najprle po redi vso deco. Ivana Marijo pa pitao za ime i kelko je star. Dečak je te že bio v dvanajstom leti.

— Kak dugo si že ne bio pri spovedi.

— Jaz sam šče ne bio pri spovedi, — je pravo začüdeni svétec.

— Pa bi jo šteo zdaj včasi opraviti? — ga je pitao duhovnik.

Bio je včasi pripravljeni. Ostao je sam z duhovnikom i opravlaao je prvo sv. spoved. Bog sam zna, kakše reči sta mela med sebov v tom zavüpnom pogovori duhovnik i on, ki je potli vdablaao jezere i jezere zahval od grešnikov.

Nedužnost toga dečinskoga srca je jako genola Groboza. Najhitrej šče ne srečao deteta, ki bi tak verno čüvalo krstno nedužnost.

Potom je Ivan Marija sam pravo: — Gda sam šče bio mladi, sam ne poznao nikše hüdobije; komaj v spovedavnici sam to spoznao iz vüst grešnikov.

Groboz je tüdi sprevido, da njemi šče trbe malo verskoga navuka i to njemi naj bi dalé redovnice, ki so se tüdi skrivale v Ecullyji. Pogodili so se tak, da je streho meo pri maternoj sestri v Ecullyji, hrano i odevalo pa so njemi davali zdomi. Tü so redovnice pripravlaale deco na prvo sveto prečišćavanje i z Ivanom Marijom vred jih je bilo 16.

Ves te čas je bio mali Vianney kak zalübleni v Boga. Samo molitev, to je bilo pravo razvedrilo njegovo!

Približavao se je den prvoga svetoga prečišćavanja. Pomisliti trbe, da je to bilo v časi, gda so preganjali katoličane i na stotine duhovnikov vmiralo v izgnanstvi ali po starih temnicaj. Što je šteo v tistom časi moliti Boga, se je mogeo skrivati.

V toj vesi je živela grofica, štera je rada dala svoj marof, da ga ponücajo za te dečinski svetek.

Drügi den so decä rano šla po ednom v hižo, v delavnom obleči, da jih nišče ne bi vzeo v pamet. Polke na oknaj so spozaprli: vsakše dete je najmre melo svečo i njena svetlost se ne smela viditi na vulico. Da bi se šče bole zagvüšali, so porinoli kola, naklajena s senom, — bio je ravno čas košnje, — pod okna i težaki so tak dugo metali seno s kol, dokeč ne vse minolo. Tak se je skrilo očem razdivjanoga sveta šestnajstero decä, štera so napravila to „hüdobijo“, da so prijali prvo sveto prečišćavanje.

Matere pa so po drügom kraji prinesle deci mreže i pantlike, dobro skrite pod robcami.

Pun vere, lübezni i hrepenenja je prijaio mali Ivan Marija prvo sv. prečiščavanje.

Margetica, ki je bila tüdi navzoča, je pripovedavala: — Moj brat je bio tak blaženi, da se skoro ne dao iz hiže, gde je meo to srečo, da se je prvokrat prečisto.

Vsikdar, gda se je potli v svojem življenji zmislo na te den, so se njemi med pripovedavanjom od veselja zaskuzile oči. Na stara leta je rad kazao deci čislo, štero je meo pri tom prvom prečiščavanji i tak priporočao deci, naj je tüdi oni čuvajo.

Ivan Marija se je te den povrno domo. Vsa očina hiža je bila od zdaj napunjena z prijetnim dihom njegovih mladih jakosti. Srce njemi je prekipevalo od radostne miline: vsakšemi se je pobožno poklanjao i vsa srca v vesi so bila pridobljena za njega.

Leta njegovoga detinstva so že odbežala mimo. Čiravno je deček raseo pomali, itak je bio močen za svoja leta. To njemi je prišlo prav, ar ga je doma i na poli čakalo vnogo dela. (Dale.)

Držba krščanskih družin na čast sv. Družini nazaretskoj. — Oglasnik lav. škofije:

„Kda je smileni Bog skleno, zvršiti delo odrešenja človečega roda, stoletja i stoletja je pričaküvao, njemi je red i način določo tak, da je njegov prvi začetek dao sveti veličastni vzor Družine od Boga vrejene, nad šterov naj bi meli vsi lüdje najpopolnejši vzgled domaće družbe i vsake jakosti i svetosti. Takša družina je bila Družina nazarenska, ge je na skrivnom sijalo prle, kak se je vsem lüdem v punom sviti prikazalo, Sunce pravice Kristuš, naš Bog in Zveličar, s svojov deviškov Materjov i svetim možom Jožefom, šteri je opravlaio službo rednika Jezušovoga.

Vsakši zna, da je srečen obstanek javnoga kak zasebnega življenja odvisen največ od domačoga družinskoga reda. Kem globokejša je čednost vkoreninjena v domačem življenji, kem skrbnejše starši z rečjov i vzgledom odgojüjejo svojo deco po zapovedaj svete vere, tem obilnejši sad de se pokazao v vsej človečih družbaj. Neizmerno velko je ležišće na tom, da je domača družba sveto vrejena, da se tüdi po svetij pravilaj vodi, i da se skrbno i vztrajno gojijo v njoj verski düh i načela krščanskoga življenja.**

V te namen je vrhovno tajništvo splošne družbe krščanskij družin na čast sv. Družini nazaretskoj, štera je bila v Lavantinskoj škofiji vpelana leta 1894,** s pismom od 31. avgusta t. l. poslalo naslednja obnovlena

Pravila pobožne družbe sv. Družine.

I. Namen. — V apoštolskom pismi „Neminem fugit“, šteroga je objavo za ves svet papa Leon XIII. blagoga spomina dne 14. junija 1892, čtemo od namena pobožne družbe sv. Družine

* Papež Leon XIII. dne 14. jun. 1892. ** Cerkv. zauk. iz l. 1894., št. II.

sledede: „Krščanske družine naj se s svetov vezjov tesnej povežejo s svetov Družinov, ali bole, naj se njoj popolnoma posvetijo, ka bodo Jezuš, Marija i Jožef z nežnov skrbjov varüvali sebi posvečene družine kak svojo lastnino“; zato morejo vsi, šteri pripadajo toj družbi, strmeti za tem, ka bodo „zdrüženi med seov v misli po veri, v srci po lübezni, v lübezni do Boga in bližnjega svoje življenje vravnali po vzori, šteroga so si postavili.“

II. Vodstvo. — Celoj pobožnoj družbi sv. Družine načelüje po določbi Leona XIII. kak zaščitnik vsakokratni kardinal-vikar Nj. Svetosti. Njemi so dodeljeni v pomoč, v smisli odloka rimskoga vikarijata z dne 3. apr. 1928, potrjenoga od Nj. Svetosti Pija XI., triji svetovalci. Eden od tej je vsakokratni tajnik sv. obredne kongregacije, drugi je tajnik rimskoga vikarijata, tretji pa vsakokratni komornik kolegija rimskij župnikov. Slüžbo tajnika pri toj družbi i pri sestankaj njuvoga upravnoga sveta vrši vsakokratni generalni prokurator kongregacije „Sinov sv. Družine“. Arhiv pobožne družbe se mora hraniti v rimskom vikarijati.

III. Dužnosti vodstva. — a) Naloga kardinala predsednika je, da pozove ednok na leto, če se njemi vidi potrebno, tüdi večkrat, sestanek svetovalcov, šteromi predsedüje on sam; on tüdi podpisüje pisma za škofo, za vsakšega v svojij zadevaj, i tüdi druga spodobna pisma. Njegova dužnost je, sprijemati imena župnij i družin, štere se bodo v raznih krajaj vpisale v knigo pobožne družbe. Zborovanjom ali slovesnim verskim prireditvam, štere bi pobožna družba priredila v Rimi, bo načelüvao ali on sam, ali bo določo mesto sebi drugoga dostojanstvenika. Slednjič je njegova dužnost, ka je potom svojih svetovalcov vsikdar povčen o vsej zadevaj, štere se nanašajo na pobožne družbe, celo od onih, štere bi slednji po svojoj slüžbi lejko izvršili, ali pa, štere povzročajo kakše posebne težkoče.

b) Dužnost treh predsednikovih pomočnikov je, da se skrbno vdeležüjejo sej, povejo svoje misli, izveščavajo predsednika od vsega, ka znajo, ka bi hasnilo pobožnoj družbi, i ka si skrbno prizadevlejo za vse, ka je družbi v hasek.

c) Tajnikova skrb je, ka zabeleži vse važnejše zadeve, štere se obravnajo na sejaj; da predlaga, ka misli, da bi toj stvari hasnilo; da z velikov skrbnostjov sodelüje pri objavlanji spisov pobožne družbe. V vseh posameznih stvareh naj se posvetüje s predsednikom, brez šteroga odobrenja naj nikaj ne včini. Njegova dužnost je, da sestavlja pisma za škofo, kak tüdi vsa druga i da na njihova pisma odgovarja. On naj čuva tüdi svete podobe i druge potrebščine za kotrige, kak bo pobožna družba odločila. Zapisüje naj izdatke i poroča predsedniki i njemi vsakše leto predloži račune.

IV. Zvün Rima. — a) Dužnost škofov je, da zberejo šteroga izmed svojih dühovnikov, šteri stanüjejo v škofiji, kelko mogoče dobrega, za voditela; vzpodbüjajo ga naj k gorečnosti za pobožno družbo i skrbno pazijo, da se bo s kem vekšim zanimanjem loto vsega, ka spada v njegov delokrog. Od izvolje-

noga voditelja naj zahtevlje poročilo od vsega, ka se tiče prospeha pobožnoga združenja.

b) Naloga škofijskoga voditelja je, da podpira z delom i nasvetom župnijske voditele, da se bodo tudi oni z enakim veseljem i z enakov razumnostjov poprijeli dela. Od vsakšega od njih naj si da večkrat poročati od števila družin, štere so se vpisale v to družbo, da bo obveščeni od napredka ali nazadovanja posameznih družb. Vsakše leto naj izdela spiske, šteri izkažujejo število novih družin i članov z imeni pristojnih župnij; eden izvod naj taki pošle v Rim.

c) Župniki i župnijski upravitelje naj prevzemejo službo voditelja té družbe med svojimi verniki. Vsaki naj bo v zadevaji svoje družbe v zvezi s škofijskim voditelom; te de ga mogeo podpirati s svojim vplivom, z nasveti i z delom. Družine svoje župnije, štere želejo pristopiti k družbi, naj vpišuje v spisek i ga pokaže škofijskomi voditeli vsakokrat na njegovo želo. Vsakše leto, na določeni den, naj prečte družine i če mogoče, vpiše kaj novih v družbeno knigo. Vpis naj se izvrši tak, da se zabeleži ime družinskoga poglavara s celotnim številom članov. Potom naj izdela letno poročilo od števila družin i članov, šteri so pristopili i ga pošle škofijskomi voditeli. Da se bo češčenje svete nazaretske Družine vsikdar bole gojilo, naj ma večkrat na svoje vernike nagovor od te družbe, tak na nešterne posebne svetke Gospodove, Marijine, sv. Jožefa, pray posebno pa na den, šteri je določen za slovesno obnovo posvetitve, ali gda se bo v farnoj cerkvi obhajala kakša slovesnost na čast svetoj Družini; takšo slovesnost more župnik po lastnoj prevdarnosti prirediti. Ravnotak si more, če se njemi vidi potrebno, prevzeti pri tom deli može i žene, šteri se odlikujejo v krščanskem življenji i bi z gorečnostjov pospešavali to sveto stvar.

č) Izvoljeni pomočniki obojega spola naj si prizadevajo, ka bodo pod župnikovim vodstvom z velkov gorečnostjov delali za prospev družbe, edni med moškim, drugi med ženskim svetom; pri tom naj se poslužujejo onih sredstev, štera so najbolje delujoča, to je, molitve, vzpodbudnih reči, zglednoga življenja. Zvün toga naj bodo v vsem, gde bi župnik nūcao njihovo pomoč, poslušni i pazlivi.

V. Dužnosti vpisanih družin. — a) Vsi, šteri so se posvetili svetoj Družini nazaretskoj, naj se trüdijo, da do njej na njeno čast postali bar nekelko spodobni v onih jakostaj, šterih čüdiviti vzgled so dali Jezuš, Marija i Jožef s svojim zemelskim življenjom vsem ljudem, celo tistim, šteri si morejo z delom svojih rok služiti vsakdenešnji krüh. Predvsem naj si prizadevlejo za one jakosti, štere se tičejo svetosti družinskoga življenja, kak so: dužnosti medsebojne lübezni med zakoncami; prava vzgoja dece i njihova pokorščina do starišov; mir i blagoslov v hiši i ka je šče spodobnoga. Varjejo naj se pregreh, štere krščanskomi človeki vtisnejo poseben pečat sramote, kak so brezbožno ali zamazano govorenje, pijanost, razvüzdanost i spodobno.

b) K svetim svestvam, k spovedi i prečiščavanjt, naj pristopplejo bar na vekše svetke, posebno na den, gda se obnovi posvečenje družin.

c) Cerkvene zapovedi, štere se pri telikoj pokvarjenosti denešnjega časa tak zaničavajo, naj radi spunjavajo, posebno one, s šterih spunjavanjom davlejo drugim dober zgled, kak n. pr. vdeležba pri službi božoj zapovedane dnevi.

č) Skrbijo naj, da se bodo s posebnov slovesnostjov obhajali svetki te družbe, za štere so papa dovolili popolne odpustke, posebno slovesno vpelani svetek svete Družine, šteroga celi svet obhaja v nedelo med osminov Gospodovoga razglasenja; te den naj se zednim obnovi obred posvečenja če ne bi župnijski voditeo drugače odredio.

d) Trudijo naj se, da bodo skrbno spunjavali predpise te družbe, posebno, ka bodo bar ednok na den skupno molili pred podobov svete Družine; med raznimi molitvami se prav posebno priporoča „Posvetitev sv. Družini“ i sv. rožni venec na čast Materi božoj.

e) Pobožne vaje, štere smo omenili, se jako priporočajo članom pobožne družbe, neso pa zapovedane pod grehom.

Dano v Rimí, na vikarijati, dne 26. junija 1936.

Kard. vikar.

Za vstop v milosti puno i z bogatimi odpustki obdarüvanö družbo sv. Družine nazareške zadostüje, ka se oča eli mati eli štokoli od domačij og-lasi pri svojem düšnom pastiri i ga prosi, ka se vpíšejo imena vsej domačij v župnijsko družbeno knigo. Što je vpisan v družbo, se vdeležüje vsej nje-nij odpustkov in predpravíc. Posvetitev svetoj Družini nazareškoj se more izvršiti doma ali šče bole v župnijskoj cerkvi, štera je dühovna mati družinam cele župnije.

Zlasti düšni pastirje so pozvani, v pryom redi vdeležüvati se hvalevrednoga dela, ka se družine pall potkristjanijo in krščanske ostanajo. Navuk dobrij dühovnikov, njüva lübezen do čistosti, njüva pobožnost v cerkvi, doma i zvün doma, njüva zmernost v jeli i pili, v gučanji, njüvo pobožno i častitlivo opo-našanje pri svetoj meši, vse to v srcaj vernikov mogočno vzbüja tiste čednosti, štere so kinč krščanskij družin. Z oživitvijov svojčas tak pri-lüblene družbe sv. Družine naj se düh Jezuša, Marije i Jožefa pa povrni v družine. To de prava vretina mirü, šteri presega ves razum i ohrani srca i misli v Kristuši Jezuša. (Fil. 4, 7).

Sv. Družina, napuni z svojim dühom vse siromaške družine.